

Dg hvad svarer nu Ordføreren, Krieger, her-til? Han svarer disse saa Ord: "Det forekommer mig, at det aldeles ligger inden Grænserne for Formandens Myndighed at fuldbjyde den Regel, at naar ingen mere begærer at deltage i Valget, stemme selve Valgbesthyrelsens Medlemmer og disses Medhjælpere. Der ligger nemlig heri, at naar det er en Formand, der forstaar sin Gerning, vil han opfordre de vedkommende til inden en vis Tid at afgive deres Stemmer og derhos erklære, at ud over denne Tid stemmes der ikke mere. I denne Forstand altsaa forekommer det mig, at det tilkommer Formanden at lede hele Valghandlingen og iøvnsætte den nyhævede Regel". Se, Ordføreren gif altsaa saa vidt, at han her udtalte, at naar det var en Formand, som forstod sin Gerning, vilde han af sig selv anse det for sin Opgave, Pligt og Skyldighed at sætte en bestemt Tidfrist, efter hvis Udløb han vilde slutte Valget. Det er jo ret ejendommeligt at lægge Mærke til, at Folketinget trods disse Udtalelser altsaa senere hen er kommet til det Resultat, som Folketingets Praksis jo nu utvivlsomt nærmest gaar ud paa. Jeg skal kun bemærke, at Tscherning i Virkeligheden gjorde Udvor af, hvad han havde behudet. Til den endelige Behandling af Valgloven havde han stillet et Forslag, som findes sammesteds Sp. 3685, og som lød saaledes: "Naar Valgformanden skønner, at Valghandlingen bør sluttes, opfordrer han tydelig Valgerne til, inden en vis Tidfrist at indstille sig; de, som ikke inden denne Frist have indstillet sig ved Stranken og begæret Indtegnning, tages ikke i Betragtning". Dette Forslag blev imidlertid, uden at det blev drøftet, ved den endelige Afstemning taget tilbage af Tscherning. Han har altsaa utvivlsomt staaet sig til No med Ordføreren Bemærkning om, at enhver fornuftig Mand, enhver fornuftig Valgbesthyrelsesformand af sig selv vilde gøre noget saadant, uden at man behøvede at sige det. Det forekommer mig, at det har Interesse overfor den Praksis, som Folketinget er kommet ind paa, at se, at saaledes forstod Grundlovens Sivere, Grundlovens Fædre det, saaledes var deres Opfattelse i sin Tid. Og det er jo altsaa, som sagt, først i 1873, at man gjorde den Opdagelse, at det var nødvendigt at læsere Valget i Aalborg af den Grund, at der var givet en Frist, en Regel, som man saa senere fulgte ved Valget i Aarhus i 1881. Naar jeg nævner dette her, er det selvfølgelig ikke i mindste Maade, fordi jeg vil gøre gældende, at det var betydningsløst, om der var givet en Frist. Tværtimod, jeg og Mindretallet stille os fuldt ud, og rent ud paa Folke-

tingets Standpunkt og sige: Forelaa der her virkelig en Frist for Afstemningen, erkende vi, at Folketingets Praksis vilde føre til, at saa kunde Valget ikke godkendes. Jeg nævner det kun, fordi det forekommer mig i sig selv at have Interesse, at saaledes har man i min Tid set paa Spørgsmaalet. Men jeg fastholder ikke desto mindre fuldt ud og ogsaa paa Mindretallets Vegne, at det der her foreligger ved dette Valg, er netop, at der ikke foreligger Bevis for, at Formanden har givet nogen Frist. I de to tidligere Tilfælde var det erkendt af Valgbesthyrelsens Formand og Valgbesthyrelsens Medlemmer, at der var givet en saadan Frist. Men her har tværtimod Valgbesthyrelsens Formand og Medlemmer paa det bestemteste benægtet, at der er givet en saadan Frist. Nu kan jeg vel forstaa, at man vil sige: Ja, Valgbesthyrelsens Formand kunne vi ikke tillægge nogen synderlig Vægt, for det er ham, der, hvis der er givet en saadan Frist, har forset sig og handlet ulovligt. Dertil siger jeg: Saa gaa, det kan være; men Valgbesthyrelsens øvrige Medlemmer ere ogsaa fuldt ud enige om, at der ikke var givet nogen Frist, og de Forklaringer, som ere affordrede dem, ere udtrykkelig affordrede dem som Vidner under sædvanlig Vidnetvang og Edsvang og kunne paa ingen Maade lades ude af Betragtning. Tværtimod forekommer det mig, at man har god Tøje til at lægge en særlig Vægt paa de faste, bestemte og koncise Forklaringer, der aflægges af Mænd, som have staaet Valghandlingen saa nær, som samtlige Valgbesthyrelsens Medlemmer have staaet den, og altsaa vide ganske anderledes Bested med, hvad der er passeret, end Folk af den store Vælgerforsamling, som kun have haft Anledning til at opsnappe et eller andet, og derfor saa grumme let kunne være kommen til at misforstaa en Ytring, som er falden paa et ganske andet Tidspunkt, og som drejer sig om noget, som er sket ved Afslutningen paa Tribunen. Men for øvrigt maa jeg fremhæve, at det jo ingenlunde alene er Valgbesthyrelsens Medlemmer, der ere saa faste og sikre i deres Forklaringer, som Tilfældet har været her. Det samme gælder om en stor Række Vidner, mange flere end dem, hvis Forklaringer Mindretallet har anset det for nødvendigt at aftrykke i sin Betænkning. Der er mange af disse Vidner, der med samme Sikkerhed forklare, at der ikke er givet nogen Frist, og det gøre de ogsaa af den Grund, at de nødvendigtvis maatte være bleve opmærksomme paa noget saadant, hvis det var sket, fordi en hel Del af dem vidste, at det ikke blev anset for tilladeligt at give en saadan Frist. Dette er forklaret af Folk, der